

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **I. Š.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015, čj. KrÚ 10357/2015/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 4. 2016, čj. 52 A 57/2015 - 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Pardubice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) vydal dne 14. 10. 2014 rozhodnutí o vině žalobce v přestupkovém řízení. Měl totiž za prokázané, že dne 7. 4. 2014 jako řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost na dálnici o 32 km/h, čímž porušil § 18 odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tímto jednáním měl žalobce spáchat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Vzhledem ke skutečnosti, že tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců již podruhé, byla mu uložena sankce podle odst. 5 stejného ustanovení spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2

měsíců, pokuta ve výši 3.500 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala zástupkyně žalobce blanketní odvolání, které bylo odvolacím orgánem zamítnuto a výše uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu. V ní namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, jelikož měření rychlosti bylo provedeno zařízením, které potenciálně nebylo kalibrováno po výměně pneumatik. Takové měření je dle žalobce v rozporu s návodem k obsluze, a je proto neprůkazné. Dále také vyslovil výhradu proti vyhodnocování videozáznamu – označil měření pravítkem za nepřesné a deklaroval počítačovým programem zjištěnou odchylku 2 pixely. Při prvním jednání ve věci vznesl žalobce novou námitku spočívající ve skutečnosti, že v předmětném rozhodnutí správního orgánu není dostatečně konkretizován přestupek, kterého se měl dopustit v období uplynulých dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, ale je uvedeno pouze datum jeho spáchání.

[3] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou. Jednání žalobce označil za účelové, kvůli čemuž mu několikrát zabránil v dalším rozvádění argumentace. Upozornil žalobce na roli správního soudnictví a poukázal na znaky záměrného obcházení odvolací instance žalobcem, což podpořil i četnými citacemi rozsudků Nejvyššího správního soudu. Žalobcem předložený důkaz o nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení soud vyhodnotil jako záměrně upravený. Ohledně námítky týkající se specifikace prvního přestupku ve výroku rozhodnutí se krajský soud ztotožnil s názorem žalovaného, že výrok je dostatečně specifikován již samotným uvedením data spáchání. Neuvedení ostatních skutečností nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, ale pouze na výši uložené sankce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, tedy důvod dle § 103 odst. 1. písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stížnost odůvodňuje tím, že mu bylo před krajským soudem znemožněno rozvíjet argumentaci k nově přednesené žalobní námitce ohledně nedostatečné specifikace skutku v rozhodnutí správního orgánu. Sám z tohoto důvodu považuje rozhodnutí za nezákonné a namítá porušení jak trestněprávních zásad, tak i porušení zásady projednací.

[6] Stěžovatel dále rozporuje zákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nedodržení postupu řízení stanoveného v § 49 odst. 8 s. ř. s. Vadu spatřuje ve znemožnění přednést závěrečnou řeč pod hrozbou udělení pořádkové pokuty. Krajský soud žalobci umožnil pouhý přednes žalobního petitu bez shrnutí vlastní skutkové a právní argumentace.

[7] Následně stěžovatel uvádí námítky týkající se zjištěného skutkového stavu. Namítá nedostatečnou průkaznost záznamu z důvodu změny vzdálenosti mezi měřeným a měřícím

vozidlem s tím, že i zdánlivě malý rozdíl ve velikosti vozidla může zapříčinit velkou rychlostní odchylku. Stejně jako v žalobě, tak i v kasační stížnosti namítá nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC 2006 a uvádí, že buď učinil krajský soud vadné skutkové zjištění, anebo existují dvě různé verze návodu. Z toho důvodu navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby nesrovnalost v důkazech odstranil při vlastním jednání.

[8] Poslední námitka stěžovatele směřuje k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, neboť dle něj v rozhodnutí absentuje zdůvodnění, proč nebylo provedeno dokazování obrazovým záznamem přestupku.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na evidenční kartu řidiče, která je součástí správního spisu, čímž zpochybňuje námitku nedostatečné specifikaci spáchaného přestupku. Ostatní námitky žalobce zpochybnil citacemi rozsudku krajského soudu a také citacemi rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011 - 115, a ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 - 35. Žalovaný z těchto důvodů navrhuje, aby soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Dle stěžovatele pokud správní orgány dospěly k závěru o jeho recidivním chování, měly jednoznačně předchozí přestupek zakládající recidivu specifikovat (včetně uvedení čísla jednacího, dne vydání rozhodnutí, jeho nabytí právní moci a konkrétního přestupku) ve výroku rozhodnutí.

[13] Na tomto místě je nutno podotknout, že stěžovatel tuto námitku nevznnesl ve správním řízení ani v žalobě podané ke krajskému soudu dne 29. 5. 2015. Zástupce stěžovatele tuto připomínku vznesl až při ústním jednání u krajského soudu dne 6. 4. 2016, a jedná se tak o opožděně uplatněný žalobní bod (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), který není přípustný v řízení před krajským soudem ani nyní v řízení o kasační stížnosti.

[14] Vzhledem k tomu, že se krajský soud touto námitkou zabýval, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že i kdyby byla stěžovatelem tato námitka uplatněna včas, nebyla by důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 As 206/2014 - 33, bod 39, konstatoval: „Na uvedeném základě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že bylo dostačující a v souladu se zákonem, pokud správní orgány v projednávané věci uvedly ve výroku rozhodnutí k ukládané sankci zákazu řízení motorových vozidel odkaz na § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a slovní vyjádření „dopustil uvedeného přestupku v

období dvanácti po sobě jdoucích měsíců dvakrát a vícekrát“, pokud v odůvodnění rozhodnutí konkretizovaly, že stěžovatel se přestupku se stejnou právní kvalifikací dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, přičemž k předchozímu spáchání došlo dne 30. 3. 2012.“

[16] Součástí správního spisu v nyní projednávané věci je evidenční karta řidiče. Ze záznamů v ní uvedených je možné dostatečně identifikovat přestupek, kterého se žalobce dopustil dne 8. 4. 2013; přestupek byl řešen blokovou pokutou a byl nahlášen Magistrátem města Hradce Králové, čj. P/598/2013/OS1/Hej.

[17] Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v nyní projednávané věci vyplývá, že stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu. Ve výroku správního orgánu prvního stupně je skutek specifikován takto: „...čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30km/h a více, kdy tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, když první přestupek se stal dne 8. 4. 2013...Za spáchaný přestupek se podle § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích ukládá obviněnému...“ Taková specifikace původního přestupku je zcela dostatečná a v souladu s výše uvedenou judikaturou.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že mu bylo soudem při jednání znemožněno rozvíjet jeho žalobní argumentaci. Z protokolu o jednání ze dne 6. 4. 2016, založeného ve spise krajského soudu na č. l. 70, je však zřejmé, že v průběhu jednání bylo stěžovateli několikrát uděleno slovo. Stěžovatel měl příležitost k přednesení nové námítky i argumentace k ní, kterou také využil a vše přednesl. Skutečnost, že soudce v určitém momentu stěžovatele zarazil v jeho snaze opakovat tytéž argumenty a protahovat jednání, je projevem funkce soudce, který jednání vede a je oprávněn odejmout účastníkovi řízení slovo, pokud se jeho argumentace opakuje. Námitka není důvodná.

[19] Ve stejném duchu stěžovatel namítá také znemožnění přednesu závěrečné řeči. Z protokolu o jednání je zřejmé, že stěžovatel v závěrečné řeči přednesl soudu konečný návrh výroku ve věci. Podle ustanovení § 49 odst. 8 s. ř. s. musí být účastníkům na závěr jednání uděleno slovo ke konečným návrhům. Komentář k dotčenému ustanovení uvádí, že „v konečném návrhu účastník stručně shrne své skutkové a právní argumenty a navrhne soudu, jak má rozhodnout ve věci samé, zpravidla tedy zopakuje žalobní petit.“ (srov. Jemelka, L., Podhrázský, M., Vetešník, P.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 394). I odborná literatura tedy akcentuje stručnost závěrečné řeči, v níž by soudu mělo být především navrženo, jak má věc rozhodnut. Soud nepřekročil svou pravomoc, pokud neakceptoval takové jednání účastníka, který argumentoval pouze pro samotnou argumentaci a snažil se jednání protahovat.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav. Údajně zde existuje důvodná pochybnost, že u měřicího vozidla došlo v mezidobí mezi kalibrací měřicího zařízení PolCam 2006 a samotným měřením obviněného k výměně pneumatiky. Touto výměnou se přitom mohl změnit vnější obvod kola, což dle názoru stěžovatele mohlo mít vliv na přesnost měření.

[21] Krajský soud v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 - 35, ve kterém soud uvedl, že „stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek (stejně pneumatiky) v době kalibrace měřicího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námitky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.“ (obdobný závěr je vyjádřen též např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 - 71).

[22] Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchání přestupku, osvědčení o proškolení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2006, ověření měřicího zařízení (ověřovací list č. 247/13) a záznam průběhu měření ze systému PolCam PC2006 zaznamenaný na digitálním nosiči dat-CD. To byly stěžejní důkazy pro určení, zda se stěžovatel dopustil přestupku či nikoliv (srov. rozhodnutí NSS ze dne 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007 - 66, či ze dne 21. 9. 2015, čj. 1 As 79/2015 - 56).

[23] Jestliže měl stěžovatel pochybnosti o kvalitě měření, mohl v průběhu řízení rozporovat jeho přesnost podle § 11a zákona č. 505/1990 Sb., zákona o metrologii. To však nečiní. Navíc, jelikož stěžovatelova naměřená rychlost převyšovala dovolenou rychlost o 32 km/h, i minimální odchylka by na zjištěné skutkové okolnosti nevrhala stín pochybností.

[24] Dále stěžovatel namítá, že v průběhu měření rychlosti nebyla dodržena stejná vzdálenost mezi měřeným a měřícím vozidlem, čímž muselo dojít ke zkreslení reálné rychlosti stěžovatele. Správní orgány při porovnávání šíře vozidla na počátku a konci měření zjistily, že šíře měřeného vozu zůstala po celou dobu stejná – 35 mm změřených pravítkem přiloženým k monitoru. K významné změně vzdálenosti mezi vozidly proto nemohlo dojít. Stěžovatel takový způsob měření označil za absurdní a tvrdí, že přesnější je měřit šíři vozu pomocí počtu pixelů na videozáznamu. Pomocí počítačového programu přitom zjistil, že zatímco na počátku měření mělo měřené vozidlo šíři 74 pixelů, ke konci už to bylo pouze 72 pixelů.

[25] Nejvyšší správní soud se stěžovatelovým názorem, že měření šíře na pixely je přesnější než pravítkem, souhlasí, avšak zastává názor, že rozdíl 2 pixely je zanedbatelný a je třeba opět připomenout, že právě kvůli těmto minoritním vedlejším vlivům se u měřicího zařízení PolCam PC2006 počítá s odchylkou 3% z celkové naměřené rychlosti. Nutno podotknout, že i u jiných měřicích zařízení, kde je možných vedlejších vlivů méně, se počítá také s odchylkou. Není možné rozumně požadovat, aby byla v průběhu měření vzdálenost mezi vozidly naprosto stejná po celou dobu. V takovém případě by řidič překračující rychlost mohl například opakovaně zrychlovat a zpomalovat, čímž by naprosto znemožnil jakékoliv měření. Pro účely posouzení vzdálenosti vozidel tak v dané věci plně postačilo pravítko.

[26] K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost

vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 - 35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, čj. 1 As 79/2015 - 56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování. Námitka není důvodná.

[27] Na závěr kasační stížnosti nesouhlasí stěžovatel s odůvodněním odmítnutí návrhu na provedení důkazu obrazovým záznamem o přestupku. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu o jeho nadbytečnosti a opakuje, že ve věci provedené důkazy byly dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Zvláště pak za situace, kdy sám stěžovatel nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdil, že nesouhlasí s použitím důkazů a způsobem měření (srov. argumentaci k dokazování uvedenou výše a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011 - 121, odst. 36).

[28] Krajský soud tedy při svém rozhodování vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a žalobu správně zamítl jako nedůvodnou. V projednávané věci bylo skutkové zjištění správních orgánů dostačující k vydání rozhodnutí, že se stěžovatel dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Výše zmíněné podklady, které správní orgány použily k zjištění skutkového stavu a k prokázání viny stěžovatele, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se přestupku dopustil.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[29] Nejvyšší správní soud tak, s ohledem na výše uvedené, neshledal námitky stěžovatele důvodnými a dle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný náhradu nákladů nežádal a ostatně mu ani žádné náklady, nad rámec vyplývající z jeho úřední činnosti, nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2016

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu